

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010248
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1416010248.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka v trestnej veci proti obžalovanému J. O. T. Q., stíhaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods.4 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných J. O. a M. Š. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/95/2016 zo dňa 10.01.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.apríla 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných J. O., nar. XX.XX.XXXX a M. Š., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/95/2016 zo dňa 10.01.2017 boli obžalovaní J. O. a M. Š. uznaní za vinných a to obžalovaný J. O. zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a obžalovaný M. Š. zo spáchania prečinu podielnictva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

obžalovaný J. O. dňa 04.05.2016 v nočných hodinách v čase asi o 02.30 hod. najskôr prineseným skrutkovačom vypáčil vchodové dvere bytového domu na K. ulici č. XX v B. a následne s použitím kľúča nachádzajúceho sa v zámke dverí bytu č. 5 tieto otvoril, vošiel dnu a odcudzil z neho notebook zn. Dell Inspiron 13, výr. č. Q.-XXXXXXXXA-X., tašku na notebook zn. Samsonite, fotoaparát zn. Nikon FE 2, laserový merač zn. Leica, dámsku koženú kabelku zn. Calvin Klein s obsahom slnečné okuliare značky Ray Ban, zväzok kľúčov, občiansky preukaz, vodičský preukaz, zdravotný preukaz, kreditná karta Visa Electron, čím spôsobil poškodenie D.. T.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., K.Á. ul. Č. XX, škodu krádežou vo výške X.XXX,- euro a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/140/2014, zo dňa 26.01.2015, právoplatným dňa 29.09.2015, bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 1T/136/2013, zo dňa 02.02.2015, právoplatným dňa 18.02.2015, bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, následne tieto veci odniesol do podchodu X. v B., kde ich ukryl u obžalovaného M. Š.Č. a odcudzenou platobnou kartou sa v ten istý deň neúspešne pokúsil o výber hotovosti z bankomatu UniCredit, č. Q., na L. ceste v B. vo výške XXX,- euro, v čase o 05.57 hod., v čase o 06.05 hod. realizoval neúspešný pokus o platbu v sume XX,XX,- euro, v čase o 15.40 o platbu v sume X,XX,- euro, pričom obžalovaný M. Š. prevzal od obžalovaného J. O. notebook a fotoaparát vediac, že pochádzajú z krádeže s cieľom tieto speňažiť.

Za to bol obžalovanému J. O. podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 4, § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so

stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Obžalovanému M. Š. bol podľa § 231 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolania obžalovaní J. O. a M. Š..

Obžalovaný J. O. podané odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní namieta výrok o treste s tým, že v záverečnej reči priznal spáchanie trestných činov, ktoré mu boli kladené za vinu v obžalobe. Obžalovanému nebolo umožnené urobiť vyhlásenie o vine skôr, než v záverečnej reči, nakoľko súd oboznamoval spisový materiál. Pri ukladaní trestu preto mala byť zohľadnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., nakoľko napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Krajský súd v Bratislave už v obdobných trestných veciach priznal túto poľahčujúcu okolnosť. Ak by mu bola táto poľahčujúca okolnosť priznaná, mal by pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností vyrovnaný a súd by mu nemohol uložiť neprímerane vysoký trest odňatia slobody, ale ukladal by ho v základnej trestnej sadzbe. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a uložil mu trest na spodnej hranici trestnej sadzby.

Obžalovaný J. O. doručil dňa 15.03.2017 krajskému súdu podanie nazvané „doplnenie dôvodov odvolania“, v ktorom uvádza, že v prílohe zasiela žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú založil do spisu dňa 06.10.2016 a o ktorej súd do dnešného dňa nerozhodol a ani sa ňou nezaoberal. Má za to, že týmto postupom okresného súdu bol porušený zákon a preto navrhuje zrušiť rozsudok a prepustiť ho na slobodu.

Obžalovaný M. Š. podal odvolanie do výroku o vine a treste, ktoré do dňa rozhodovania odvolacieho súdu bližšie neodôvodnil. Obžalovaný M. Š. doručil na krajský súd písomné podanie, ktoré označil ako „námetka zaujatosti proti všetkým sudcom krajského súdu a odňatie a prikázanie veci“. V uvedenom podaní namieta postup orgánov činných v trestnom konaní počas prípravného konania, nakoľko mala byť obvinená svedkyňa F. I. ako aj to, že priateľka obžalovaného J. O. s menom I. C. pracuje na krajskom súde a má prístup k sudcovi a komerčným pracovníkom.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného J. O. uviedol, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania. Navrhol, aby krajský súd vo vzťahu k obžalovanému O. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol spôsobom, že mu uloží trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby.

Obhajca obžalovaného M. Š. uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil produkované dôkazy. V danej veci absentuje preukázanie subjektívnej stránky žalovaného prečinu. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby krajský súd po zrušení rozsudku sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla, aby krajský súd zamietol odvolania obžalovaných ako nedôvodné.

Obžalovaný J. O. uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Pri správnom postupe mu mal priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a priznal mu vyššie uvedenú poľahčujúcu okolnosť a uložil mu trest na spodnej hranici trestnej sadzby, teda sa domáha zníženia trestu.

Obžalovaný M. Š. uviedol, že sa pripája ku konečnému návrhu svojho obhajcu, pričom predkladá podanie, v ktorom navrhuje, aby bol vypočutý svedok F. K..

Skôr ako krajský súd pristúpil k rozhodovaniu o podaných odvolaniach obžalovaných musel sa vysporiadať s písomným podaním obžalovaného M. Š., ktoré bolo nazvané ako „námiетка zaujatosti proti všetkým sudcom krajského súdu a odňatie a prikázanie veci“. Odvolací súd konštatuje, že podľa § 62 ods. 1 Tr. por. sa podanie posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že každé podanie doručené súdu musí súd vyhodnotiť podľa jeho obsahu a nemôže len formálne vychádzať z označenia podania. Z obsahu uvedeného písomného podania obžalovaného M. Š. vyplýva, že namieta procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré neobvinili svedkyňu F. I.. Táto námiетка je z obsahového hľadiska odvolacou námietkou, nakoľko obžalovaný v nej namieta konanie ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku a sponchybuje výpoveď menovanej svedkyne. Ďalej obžalovaný M. Š. vo svojom písomnom podaní uvádza, že priateľka obžalovaného M. O. menom I. C. pracuje na krajskom súde a má prístup k sudcovi a komerčným pracovníkom. Krajský súd prostredníctvom trestnej kancelárie zistil, že žiadna osoba menom I. C. na krajskom súde nepracuje. Tvrdenie obžalovaného tu teda nemá pravdivý základ a preto logicky ani nemôže viesť k objektívnemu vzniku pochybnosti o nezaujatosti konajúcich sudcov. Krajský súd uzatvoril, že z obsahového hľadiska nie je možné písomné podanie obžalovaného M. Š. považovať za námietku zaujatosti sudcov krajského súdu, nakoľko z nej nevyplývajú žiadne relevantné informácie, ktoré by mohli založiť pochybnosti o nezaujatosti konajúcich sudcov krajského súdu. Podľa názoru krajského súdu išlo zo strany obžalovaného M. Š. o zneužitie práva (práva na namietanie zaujatosti sudcov), t. j. o tzv. šikanózný výkon práva, ktorý bol zameraný na zmarenie nariadeného verejného zasadnutia a nie na skutočné materiálne (t. j. nielen formálne) vyslovenie zaujatosti konajúcich sudcov.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolania obžalovaných nie sú dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa, nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Pokiaľ ide o výrok o vine ohľadne obžalovaného J. O., tak ten nebol zo strany oprávnených osôb napadnutý odvolaním. Vzhľadom k obmedzenému revíznemu princípu uplatňovanému v odvolacom konaní nebol tento výrok preskúmaný odvolacím súdom. Krajský súd teda vychádzal z toho, že obžalovaný J. O. sa dopustil zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a prečinom neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a to v podstate tak, že v Bratislave na Trhovej ulici neoprávnene vnikol do uzavretého priestoru a z bytu odcudzil cudzie veci špecifikované v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že už bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený za spáchanie trestného činu krádeže.

Veci získané predmetnou trestnou činnosťou obžalovaného J. O. (notebook, fotoaparát, kabelka s obsahom slnečných okuliarov, kľúčami, osobnými dokladmi, kreditnou kartou) boli následne dané obžalovaným J. O. do dispozície obžalovanému M. Š., ktorý ich ukryl a odcudzenou platobnou kartou sa následne neúspešne pokúsil o výber hotovosti z bankomatu (spoločne s obžalovaným J. O.) s tým, že obžalovaný M. Š. mal vedomosť o tom, že notebook a fotoaparát pochádzajú z trestnej činnosti. Táto časť skutkovej vety napadnutého rozsudku sa týka obžalovaného M. Š. a popisuje konanie právne kvalifikované ako prečin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný M. Š. odvolaním napadol aj výrok o vine ohľadne svojej osoby, odvolací súd preskúmal tú časť skutkového deja, ktorý sa týka predmetného obžalovaného a znakov skutkovej podstaty prečinu podielníctva.

Krajský súd je názoru, že o vine obžalovaného M. V. zo spáchania prečinu podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nie sú žiadne rozumné (dôvodné) pochybnosti a výrok o vine logicky vyplýva z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

V prvom rade poukazuje odvolací súd na výpoveď obžalovaného M. Š., ktorú vykonal ešte počas prípravného konania a ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná. V tejto výpovedi obžalovaný uviedol, že za ním prišiel obžalovaný O. s tým, že má notebook a chce ho predať za XXX,- euro. Mal ho schovaný pod bundou. O. mal ešte na krku fotoaparát, ktorý chcel tiež predať. Z vrečka bundy vytiahol bankomatové karty. O. povedal, že veci má z nejakej bytovky, že vo dverách jedného bytu našiel kľúče, vošiel do bytu a odtiaľ zobral tie veci. O. si tieto veci schoval u neho. Išiel potom s O. k bankomatu s tým, že O.K. povedal, že sa mu nepodarilo nič vybrať. O. mu dal notebook a fotoaparát a on ich išiel predať osobe menom F.. Za notebook dostal od F. pervitín. V ďalšej svojej výpovedi urobenej v prípravnom konaní potvrdil vyššie uvedenú výpoveď s tým, že žiadny nátlak na neho robený nebol.

Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní obžalovaný M. Š. uviedol, že o tom, že veci sú kradnuté sa dozvedel asi až dva dni po krádeži. Notebook išiel len založiť osobe menom F..

Skutočnosť, že obžalovaný M. Š. disponoval s odcudzenými vecami možno zistiť aj z výpovede obžalovaného J. O., ktorý uviedol, že fotoaparát predali v meste, bankomatové karty skúšal aj Š., ako aj z výpovede svedkyne F. I., ktorá vypovedala, že keď prišla za Š., bol tam O., ktorý mal na krku fotoaparát a chcel, aby mu ho pomohla predať. Bola pri pokuse o výber z bankomatu O. so Š.. Pokiaľ obžalovaný M. Š. v odvolaní namietal, že mala byť obvinená svedkyňa F. I., tak krajský súd konštatuje, že súd nie je oprávnený vznášať obvinenie žiadnej osobe, pričom jeho povinnosťou je len rozhodnúť o osobách a skutkoch, ktoré sú uvedené v obžalobe prokurátora.

Krajský súd konštatuje, že z výpovedí obžalovaného M. Š. je zrejmé, že mal v dispozícii veci vlastnícky patriace poškodenej E. H. pochádzajúce z konkrétnej trestnej činnosti, ktorej sa dopustil obžalovaný J. O.. Obžalovaný M. Š. mal tieto veci od obžalovaného J. O.. Ani odvolací súd neuveril zmenenej výpovedi obžalovaného M. Š. na hlavnom pojednávaní, že o veci pochádzajúce z trestnej činnosti sa dozvedel až neskôr. Obžalovaný M. Š. sa totiž opakovaně v prípravnom konaní priznal k tomu, že mal vedomosť o tom, akým konkrétnym spôsobom obžalovaný J. O. odcudzil veci poškodenej E. H.. Navyše obžalovaný J. O. poznal, vedel o ňom, že nie je zamestnaný, že nemá žiadny pravidelne sa opakujúci legálny príjem, že už páchal majetkovú trestnú činnosť (svedkyňa F. I. dokonca uviedla, že obžalovaný J. O. a M. Š. vykonávali spolu krádeže s tým, že zisk z predaja odcudzených vecí si delili) a že ide o osobu závislú na návykových látkach. Krajský súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa taktiež konštatuje, že obžalovaný M. Š. pri poznaní vyššie uvedených okolností týkajúcich sa osoby obžalovaného J. O. musel vedieť, že obžalovaný J. O. nemôže mať veci (notebook a fotoaparát) z legálnej činnosti, ale práve naopak, že ide o veci pochádzajúce z trestnej činnosti.

Krajský súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že na hlavnom pojednávaní neboli produkované dôkazy, ktoré by nepochybne preukazovali účasť (či už vo forme spolupáchatelstva alebo účasti) obžalovaného M. Š. na spáchaní trestného činu krádeže zo strany obžalovaného J. O.. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný M. Š. nie je možné považovať za páchatel'a hlavného trestného činu (trestného činu krádeže) je možné jeho nadväzujúce konanie (ukrývanie odcudzených vecí a iné disponovanie s odcudzenými vecami z jeho strany) právne kvalifikovať ako prečin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Z hľadiska subjektívnej stránky išlo zo strany obžalovaného M. Š. o konanie úmyselné (§ 15 písm. a) Tr. zák.), nakoľko tak, ako to už bolo popísané vyššie, obžalovaný musel vedieť, že veci donesené obžalovaným J. O. pochádzajú z trestnej činnosti a dokonca vedel aj to, že pochádzajú konkrétne zo spáchania trestného činu krádeže. Tieto skutočnosti napokon priznal aj sám obžalovaný M. Š. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorej nie je dôvod neveriť.

Obžalovaný M. Š. na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol, aby bol k veci vypočutý ako svedok F. K., ktorý môže potvrdiť jeho nevinu, teda, že sa dozvedel dva až tri dni po predaji vecí, že tieto pochádzajú z trestnej činnosti. Dozvedel sa to od F. I. a pri tom bol aj F. K.. Odvolací súd je názoru, že vykonanie tohto dôkazu je nadbytočné a neprinieslo by nič zásadné do ustáľovania skutkového stavu veci.

V tomto smere odvolací súd primerane poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. 2 Tdo 45/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2011 pod č.

7) podľa ktorého, právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené, nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu situáciu, keď súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, respektíve ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Povinnosťou súdu je zaoberať sa dôkaznými návrhmi obhajoby, avšak povinnosť súdu vykonať všetky obhajobou (či prokurátorom) navrhované dôkazy neexistuje. Zásada rovnosti strán v konaní pred súdom teda neznamená, že by súd bol povinný vyhovieť všetkým návrhom strán, prípade dbať na to, aby dôkazy vykonané z ich podnetu boli v určitom úmernom pomere. Rovnako tak článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neposkytuje absolútne právo na výsluch každého svedka, ktorého menovite uviedla obhajoba (primerane judikatúra Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 40/1996 - n).

Odvolačný súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky relevantné dôkazy, pričom už z ich vykonania bol spoľahlivo zistený a ustálený skutkový stav veci a to bez rozumných (dôvodných) pochybností. Vzhľadom k uvedenému, považuje odvolací súd za nadbytočné vypočúvať osobu menom F. K., pretože vinu obžalovaného M. Š. ustálil najmä na podklade jeho výpovedí z prípravného konania, ktorým neodporujú ani výpovede spoluobžalovaného J. O., či svedkyne F. I.. Na týchto výpovediach nemôže nič zmeniť ani prípadný výsluch osoby F. K.A.. Podľa názoru krajského súdu ide navyše o účelový dôkazný návrh zo strany obžalovaného, nakoľko ak by sa skutočne obžalovaný M. Š. mal dozvedieť o tom, že veci donesené obžalovaným J. O. pochádzajú z trestnej činnosti až niekoľko dní od ich predaja, celkom určite by sa v prípravnom konaní k spáchaniu trestnej činnosti nepriznal, respektíve by navrhol výsluch tohto svedka už počas prípravného konania alebo počas konania hlavného pojednávania pred okresným súdom. Je nelogické, aby obžalovaný M. Š. vyčkával s predložením tohto dôkazného návrhu až na verejné zasadnutie odvolacieho súdu a tajil tohto svedka počas celého predchádzajúceho trestného stíhania. Napokon o F. K. sa nezmieňujú vo svojich výpovediach či už obžalovaný J. O., alebo svedkyňa F. I.. Krajský súd opakuje, že obžalovaný M. Š. musel mať nepochybnú vedomosť o tom, že veci donesené obžalovaným J. O. pochádzajú z trestnej činnosti, čo vyplýva nielen z výpovede obžalovaného M. Š. z prípravného konania, ale aj z okolností prípadu, t. j. z toho, že obžalovaný J. O. poznal, vedel, že pácha trestnú činnosť, vedel o jeho konzumácii drog ako aj to, že je bez pravidelne sa opakujúceho príjmu a svoje životné potreby si uspokojuje prostredníctvom páchania trestnej činnosti.

Odvolačný súd k uvedenému dodáva, že súd nie je pomocníkom prokurátora alebo obhajoby a aktivita v predkladaní dôkazov by mala byť hlavne na stranách trestného konania. To napokon vyplýva aj z ustanovenia § 277 ods. 3 Tr. por. Pokiaľ teda obžalovaný M. Š. považoval výsluch F. K. za podstatný, mohol prostredníctvom svojho obhajcu zabezpečiť jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na ustanovenie § 119 ods. 3 Tr. por. podľa ktorého dôkazy môžu obstať aj strany.

Pre úplnosť odvolací opakuje a dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý bol stranou konania navrhnutý. Neakceptovanie dôkazného návrhu obžalovaného možno pritom ospravedlniť tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, nemá relevantnú súvislosť s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého, navrhnutý dôkaz nie je spôsobilý overiť a ani vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, teda vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje potrebnou vypovedacou hodnotou. A napokon tretím je argument, týkajúci sa nadbytočnosti navrhovaného dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, k overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už v doterajšom konaní bez dôvodných (rozumných) pochybností overené alebo vyvrátené (primerane napríklad nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3320/2009 zo dňa 18.03.2010). Do tejto tretej skupiny patrí aj obžalovaným M. Š. navrhované vypočutie osoby menom F. K..

Pokiaľ ide o podanie obžalovaného J. O., doručené na krajský súd dňa 15.03.2017, tak v ňom primárne namieta, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 06.10.2016 s tým, že túto žiadosť pripojil k svojmu podaniu. Vzhľadom k tomu, že išlo o námietku proti väzobnému rozhodovaniu, zaoberal sa touto námietkou krajský súd vo svojom väzobnom uznesení sp. zn. 4To/20/2017 zo dňa 23.03.2017, ktorým bola zamietnutá žiadosť obžalovaného J. O. o prepustenie z väzby na slobodu. Z uvedeného väzobného rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že predmetná žiadosť obžalovaného sa v spise nachádza, pričom o nej bolo rozhodnuté okresným súdom uznesením zo dňa 06.10.2016 a to po výsluchu obžalovaného. Išlo o uznesenie, ktorým okresný súd okrem rozhodovania o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval aj podľa § 238 ods. 3 Tr. por. o ďalšom trvaní väzby. Toto rozhodnutie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.10.2016. K žiadnemu porušeniu zákona zo strany súdu prvého stupňa tu preto nedošlo.

V súlade so zákonom je aj výrok o treste a to vo vzťahu k obidvom obžalovaným.

Pokiaľ ide o výrok o treste ohľadne obžalovaného J. O., tak okresný súd správne vychádzal pri ukladaní trestu z trestnej sadzby uvedenej v kvalifikovanej skutkovej podstate žalovaného zločinu (§ 212 ods. 4 Tr. zák.), nakoľko ide o najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov s tým, že správne u obžalovaného J. O. zistil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal (§ 36 písm. l) Tr. zák.). Príťažujúce okolnosti boli ustálené dve a to, že obžalovaný J. O. už bol v minulosti súdne trestaný (§ 37 písm. m) Tr. zák.) a spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.). Vzhľadom k uvedenému, súd prvého stupňa správne upravil trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. tak, že zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (trestná sadzba uvedená v ustanovení § 212 ods. 4 Tr. zák. je v rozpätí tri roky až desať rokov s tým, že jedna tretina z rozdielu hornej a dolnej hranice je 28 mesiacov, ktoré sa pripočítavajú k dolnej hranici trestnej sadzby). Po tejto úprave musel súd obžalovanému J. O. ukladať úhrnný trest v trestnej sadzbe v rozpätí 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov.

Vzhľadom k uvedenej zvýšenej trestnej sadzbe neprichádzalo do úvahy, s poukazom na ustanovenia § 34 ods. 6, § 49 ods. 1, § 51 ods. 1 Tr. zák., uloženie iného druhu trestu než trestu odňatia slobody a to v jeho nepodmienečnej forme. Súd prvého stupňa nepochybil ani ohľadne výmery trestu, keď obžalovanému J. O. uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, nakoľko v osobe obžalovaného ide o tzv. špeciálneho recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťa majetkovej trestnej činnosti. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že páchanie trestnej činnosti je spôsobom života obžalovaného, ktorý už bol doposiaľ 19 krát súdne trestaný a ktorého nedokázal napraviť ani výkon trestov nespojených s odňatím slobody a ani výkon kratších nepodmienečných trestov odňatia slobody. Vzhľadom k uvedenému, je nevyhnutné obžalovanému uložiť dlhšiu dobu trvajúci nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko vzhľadom na osobu obžalovaného možno dôvodne predpokladať, že trest kratšieho trvania by opätovne nemal na obžalovaného žiadny pozitívny (nápravný) účinok.

Obžalovaný J. O. v odvolaní namieta, že mu mala byť priznaná aj poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., t. j. napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti tým, že sa priznal k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti. Krajský súd sa s týmto názorom obžalovaného nestotožnil. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že priznanie sa obžalovaného vo výpovedi a dokonca ani vyhlásenie obžalovaného o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. nie je možné mechanicky (formálne) stotožňovať s poľahčujúcou okolnosťou uvedenou v § 36 písm. n) Tr. zák. Medzi vyhlásením viny zo strany obžalovaného, či jeho priznaním sa vo výpovedi a predmetnou poľahčujúcou okolnosťou neexistuje žiadna spojitosť. Skutočnosť, že priznanie viny obžalovaným, či prípadné jeho priznanie sa k stíhanej trestnej činnosti počas hlavného pojednávania zjednodušilo súdne konanie je pri ustáľovaní poľahčujúcich okolností bez právneho významu, pretože skrátenie súdneho konania nemožno zamieňať s pomocou obžalovaného pri odhaľovaní vlastnej trestnej činnosti. Poľahčujúca okolnosť uvedená v ustanovení § 36 písm. n) Tr. zák. sa totiž viaže na hmotnoprávnu úpravu (a nie na procesnoprávnu úpravu), t. j. na to, že páchatel' pomáha objasňovať znaky skutkovej podstaty trestného činu, prípadne aj pomáha usvedčovať svojich spolupáchateľov (nič také sa nestalo ani počas prípravného konania). Objasňovanie trestnej činnosti sa teda týka trestného činu a jeho možného páchatel'a a žiadnym spôsobom sa neviaže a ani nedotýka procesnej úpravy týkajúcej sa vyhlásenia viny, či usvedčujúcej sa výpovedi obžalovaného. Ak by sa prijal názor obžalovaného, tak by nebol pri vyhlásení viny obžalovaného, respektíve pri priznaní sa obžalovaného vo svojej výpovedi žiadny rozdiel medzi

poľahčujúcou okolnosťou spočívajúcou v priznaní trestného činu a jeho oľutovaní (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a poľahčujúcou okolnosťou uvedenou v ustanovení § 36 písm. n) Tr. zák. To by však odporovalo koncepcii tzv. racionálneho zákonodarcu, ktorý by celkom zjavne nevytváral dve poľahčujúce okolnosti, ak by mali mať rovnaký obsah.

Pokiaľ ide o výrok o treste ohľadne obžalovaného M. Š., tak okresný súd aj tu správne vychádzal pri ukladaní trestu z trestnej sadzby uvedenej v skutkovej podstate žalovaného prečinu (§ 231 ods. 1 Tr. zák.), s tým, že správne u obžalovaného M. Š. nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť, pričom priťažujúcu okolnosť zistil jednu a to, že obžalovaný M. Š. už bol v minulosti súdne trestaný (§ 37 písm. m) Tr. zák.). Vzhľadom k uvedenému, súd prvého stupňa správne upravil trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. tak, že zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (trestná sadzba uvedená v ustanovení § 231 ods. 1 Tr. zák. je až tri roky, teda jedna tretina z rozdielu hornej a dolnej hranice je 1 rok, ktorý sa pripočítava k dolnej hranici trestnej sadzby). Po tejto úprave musel súd obžalovanému M. Š. ukladať trest v trestnej sadzbe v rozpätí 1 rok až 3 roky.

Aj pri obžalovanom M. Š. súd prvého stupňa správne ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko obžalovaný je recidivista, ktorý sa opakovane dopúšťa úmyselnej trestnej činnosti, pričom páchanie trestnej činnosti je spôsobom jeho života. Obžalovanému už v minulosti boli ukladané tak tresty nespojené s výkonom trestu odňatia slobody, ako aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktorých výkon zjavne nevedol obžalovaného k tomu, aby začal viesť riadny život. Vzhľadom k uvedenému, bolo nutné aj obžalovanému M. Š. uložiť trest odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme. Z hľadiska výmery trestu uložil súd prvého stupňa trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, teda v polovici zvýšenej trestnej sadzby, čo krajský súd považuje za trest primeraný tak okolnostiam prípadu, ako aj osobe obžalovaného.

V súlade so stavom veci a zákonom je zaradenie obžalovaných J. O. a M. Š. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obaja obžalovaní už boli v posledných desiatich rokoch pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu.

Opodstatneným je aj výrok súdu prvého stupňa o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou obidvom obžalovaným, ktorý vychádza zo znaleckého psychiatrického dokazovania, ktoré u obidvoch obžalovaných potvrdilo závislosť na drogách, pričom obžalovaní trestnú činnosť spáchali v súvislosti s ich užívaním. Uloženie ochranného liečenia obžalovaným je opodstatneným aj z hľadiska ich resocializácie, nakoľko vhodne dopĺňa trest odňatia slobody, ktorý im bol uložený. Okresný súd vo výroku o uložení ochranného liečenia mal však citovať aj ustanovenie § 74 ods. 1 Tr. zák., ktoré sa týka formy výkonu ochranného liečenia, avšak nešlo tu o také podstatné pochybenie, ktoré by muselo byť apelačným dôvodom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.